

Arrest

nr. 117 008 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 5 augustus 1993 te Kindia en woonde er in de wijk Abattoir met uw familie. Tot net voor uw vertrek naar België ging u naar school en deed u uw bacculaureaat in sociale wetenschappen. U weet evenwel niet of u geslaagd bent, aangezien de resultaten bij uw vertrek nog niet bekend waren.

In 1999 overleed uw vader, T.A.L.(...), ten gevolge van ziekte. Na haar rouwperiode ging uw moeder buiten haar eigen wil om een leviraatshuwelijk aan met de jongere broer van uw vader, M.S.L.(...). Naar aanleiding van het tweede huwelijk van uw moeder verhuisde u samen met uw broer en drie zussen

naar de wijk Soloprino in de gemeente Ratoma te Conakry, waar u ging inwonen bij uw oom en zijn familie. Terwijl uw vader veel van uw moeder hield en ze binnen haar eerste huwelijk zeggenschap had over tal van zaken, was er van inspraak allerm minst sprake wanneer ze hertrouwde.

Nadat u was ingetrokken bij uw oom, nam hij samen met uw stiefmoeder dan ook het initiatief u op zevenjarige leeftijd te laten besnijden door een oudere vrouw. Uw oom wou immers onder geen beding een solidjo of onbesneden meisje in zijn huis. U kreeg af te rekenen met dermate ernstige bloedingen en hevige pijnen, dat u besloot dat u in de toekomst uw eventuele dochters hiervoor zou behoeden en ze niet zou laten besnijden. Ook uw moeder had u niet willen besnijden, maar haar mening was van geen tel. Wanneer ze uw oom ter verantwoording riep toen de ingreep had plaatsgevonden, sloeg uw oom haar in het gezicht en stelde hij dat de beslissing u al dan niet te besnijden niet aan haar was.

Uw huwelijk op 10 juli 2008 met I.K.L.(...) geschiedde eveneens op initiatief van uw oom, die de vader was van I.(...). U bleef als getrouwde vrouw inwonen bij uw oom en verhuisde eenvoudigweg naar de kamer van uw echtgenoot om te slapen, aangezien I.(...) financieel niet in de mogelijkheid verkeerde een eigen huis te huren of te kopen. Desondanks en niettegenstaande het feit dat u uw echtgenoot niet zelf koos, hadden jullie echter wel een goed huwelijk en maakten jullie nooit ruzie.

Na een miskraam beviel u op 23 augustus 2009 van een dochttertje, F.B.L.(...). U was u ervan bewust dat ze zou moeten worden besneden, maar u ging ervan uit dat uw oom de ingreep niet op zeer jonge leeftijd zou laten voltrekken. Echter, omdat uw oom er zich terdege van bewust was dat zowel u als uw moeder tegen besnijdenis waren, lieten hij en uw stiefmoeder haar al op driejarige leeftijd besnijden. U stond machteloos, aangezien uw oom alle beslissingen nam en niemand tegen hem durfde in te gaan uit vrees dat uw moeder zou worden weggestuurd. Nadat uw dochttertje effectief werd besneden buiten uw wil om, wendde u zich naar de chef de quartier. Hij had echter geen oren naar uw verzuchtingen en stuurde u weg met de boodschap dat het gangbaar was alle meisjes te besnijden. Ook besprak u deze kwestie met uw echtgenoot en in hem vond u een medestander. Hij was immers eveneens tegen deze traditionele praktijk gekant zo bleek. Mocht u nogmaals bevallen van een meisje, zo beloofde hij u, zou hij u helpen naar het buitenland te gaan opdat u haar tegen besnijdenis zou kunnen beschermen.

Wanneer u zwanger was van uw tweede kind, kondigde uw man op 1 augustus 2012 aan dat u één week later zou vertrekken. U vertelde uw oom dat u uw grootmoeder in Kindia zou gaan bezoeken samen met uw moeder. U ging zelf evenwel niet naar Kindia, maar verbleef gedurende één week in de wijk Enta in de gemeente Matoto te Conakry bij een vriend van uw echtgenoot, meneer S.(...).

Dankzij de regelingen getroffen door uw echtgenoot en zijn vriend, kon u hoogzwanger Guinee verlaten op 7 augustus 2012. Niemand bemerkte tijdens de vlucht echter dat u in de laatste maanden van uw zwangerschap was, aangezien u een groot kleed droeg en u geen dikke buik had. Na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats, kwam u op 8 augustus 2012 aan in België. De daaropvolgende dag, op 9 augustus 2012, vroeg u asiel aan. In het ziekenhuis Saint-Pierre te Brussel beviel u op 27 augustus 2012 van uw tweede dochter, O.-K.L.(...).

Na uw aankomst in België had u één keer per twee maanden telefonisch contact met uw moeder. Ze vertelde u over uw oudste dochter en informeerde u eveneens dat uw oom zowel haar als uw echtgenoot weggestuurde nadat hij erachter kwam dat uw echtgenoot geld van hem stal om u te helpen vluchten. Terwijl uw moeder u ervan op de hoogte bracht dat ze zelf naar Kindia was gegaan met uw oudste dochter, wist ze niet waar uw echtgenoot was heengegaan. U probeerde hem te bellen op het telefoonnummer dat u van hem had, maar slaagde er niet in met hem in contact te komen.

In Guinee hoorde u geen campagnes op de radio tegen besnijdenis noch bemerkte u ooit affiches in de ziekenhuizen of in de stad. U wist niet dat er organisaties bestonden die strijden tegen vrouwenbesnijdenis, maar in België kwam u via uw sociaal assistent in België in contact met de organisatie Groupe pour l'Abolition des Mutilations Sexuelles (GAMS). U ging er langs om met medewerkers van GAMS te praten en ontving van hen meer informatie over besnijdenis.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer:

Een gefaxt attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter F; V. (...) op 16 augustus 2012; een gefaxte kopie van de geboorteakte van uw dochter, O.-K.L.(...), afgeleverd door de stad Brussel op 10 september 2012; een geboorteakte op naam van uzelf; een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte; een kopie van medisch attest, opgesteld door dokter Mariama Baïlo Diallo op 25 maart 2013, getuigende van het feit dat uw oudste dochter, F.B.L.(...), is besneden; een attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter B. P.(...) op 27 december 2012; een attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter B. P.(...) op 27 december 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw jongste dochter zal worden besneden door uw oom langs vaderskant (CGVS p. 12; 19). Bovendien vreest u zelf te worden geslagen door diezelfde oom, omdat hij u ervoor verantwoordelijk zal houden dat uw man geld van hem heeft gestolen om uw reis naar België te financieren (CGVS p. 19).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u uit vrees voor besnijdenis van uw jongste dochter internationale bescherming behoeft en dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen, mocht dat al nodig zijn.

Zo is in eerste instantie de argumentatie die u hanteerde om uw standpunt met betrekking tot besnijdenis te schragen weinig overtuigend. U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis omdat u zelf besneden werd wanneer u zeven jaar oud was en u beschreef uitvoerig de complicaties waarmee u had af te rekenen (CGVS p. 12). Expliciet gevraagd sinds wanneer u tegen besnijdenis was, stelde u: 'Sinds dat ik besneden ben, sinds dat ik pijn heb, sindsdien heb ik besloten dat als ik een meisje krijg, dat ze nooit besneden zou worden' (CGVS p. 16). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd uw standpunt tegen besnijdenis zo concreet mogelijk toe te lichten, verklaarde u kortweg: 'Omdat ik zelf ben besneden, ik wil niet dat ze [mijn jongste dochter] dat ook meemaakt, bij de bevalling zou ze ook complicaties krijgen en als ze ongesteld is, zou ze ook veel buikpijn krijgen' (CGVS p. 15). Gepeild of er nog andere redenen naast uw eigen ervaringen waren waarom u tegen besnijdenis gekant bent, ontkende u en herhaalde u louter niet te willen dat uw [jongste] dochter zou worden besneden (CGVS p. 16). Nochtans zou men denken, indien u werkelijk uit Guinee vertrok om de besnijdenis van uw jongste dochter te voorkomen, dat u het hoe en waarom van deze traditie toch uitgebreider zou kunnen toelichten en dat u reeds verschillende argumenten tegen besnijdenis zou hebben gehoord en overdacht. Te meer daar u stelde dat ook uw moeder en al uw medeleerlingen op school tegen waren en uw oudste dochter reeds buiten uw wil om door uw oom werd besneden (CGVS p. 12; 16). Voor iemand die naar eigen zeggen reeds dertien jaar tegen deze praktijk gekant is en die reeds werd geconfronteerd met de onvrijwillige besnijdenis van haar oudste dochter, vertolkte u niettemin een wel zeer wankel onderbouwd betoog.

In het licht van uw op zevenjarige leeftijd gevormde voornemen om uw eigen dochters te beschermen tegen besnijdenis, is het daarenboven geheel niet aannemelijk dat u de eerste vier jaar van uw huwelijk niet peilde naar het standpunt van uw echtgenoot hieraangaande. Naar uw zeggen had u niet op voorhand besproken met uw man wat u zou doen mocht u bevallen van een dochter en wist u aanvankelijk niet of hij voor dan wel tegen besnijdenis was (CGVS p. 15; 17). In dit verband voerde u aan: 'In het begin, bij het eerste, dachten we dat het een jongen werd, maar het werd een meisje en nadat ons meisje werd besneden, sindsdien is hij tegen' (CGVS p. 16). Dat u tijdens uw eerste zwangerschap de mogelijkheid dat u een meisje zou baren echter volledig zou hebben veronachtzaamd terwijl de kansen op een dochter even groot waren als op een zoon, is in het geheel niet plausibel. Meer nog, het is ronduit ongeloofwaardig dat u er zich tijdens uw eerste zwangerschap niet van vergewiste wat het standpunt van uw echtgenoot omtrent besnijdenis was, indien u werkelijk op dat moment reeds gekant was tegen besnijdenis.

Bovendien staat uw bewering dat uw man zich kantte tegen besnijdenis vanaf het moment dat uw jongste dochter deze traditionele praktijk onderging, in schril contrast met uw verklaring dat uw echtgenoot wist wat u doormaakte ten gevolge van de door u ondergane besnijdenis (CGVS p. 12). U stelde dat u moest worden 'opengemaakt' op uw trouwdag en u meermaals benadrukte

dat geslachtsgemeenschap voor u uitermate pijnlijk was omwille van uw besnijdenis (CGVS p. 12; 15; 16). Meer nog, u verklaarde: '[Mijn man] was ook boos omdat ik werd besneden want als ik seks met hem heb, heb ik geen plezier, ik blijf gewoon liggen, zonder iets te doen' (CGVS p. 15). Deze verklaring valt op geen enkele manier te rijmen met het feit dat hij zijn standpunt pas zou hebben ingenomen na de besnijdenis van uw oudste dochter en doet ernstige vragen rijzen bij uw bewering dat deze kwestie nooit eerder aan bod zou zijn gekomen. In een poging van het Commissariaat-generaal om hieromtrent meer duidelijkheid te scheppen, voerde u aan dat uw echtgenoot enkel aan zichzelf dacht en u zei paracetamol te nemen wanneer u pijn ondervond (CGVS p. 17). Eerder dan voor opheldering te zorgen, doet deze verklaring nog meer vraagtekens rijzen. Ze druist immers volledig in tegen uw bewering dat u een goede relatie had met uw man (CGVS p. 15). Deze incoherente verklaringen ondergraven eveneens ernstig de waarachtigheid van het door u geschetste asielrelaas.

Ook is het uitermate frappant en ongeloofwaardig dat u enerzijds affirmatief antwoordde op de vraag of u van tevoren wist dat uw dochters zouden besneden worden, maar dat u anderzijds niet de geringste poging zou hebben ondernomen om maatregelen te treffen om uw oudste dochter tegen besnijdenis te beschermen (CGVS p. 15; 17). Naast de hierboven reeds weinig overtuigend geachte vergoelijking dat u tijdens uw zwangerschap dacht dat het misschien een jongen zou zijn (CGVS p. 15), opperde u ter uwer verdediging eveneens dat u ervan uitging dat uw oudste dochter pas op latere leeftijd zou worden besneden en dan 'zouden we misschien een ander huis hebben gevonden, mijn echtgenoot en ik' (CGVS p. 17). Gevraagd of u op zoek was naar een andere plaats om te gaan wonen, antwoordde u evenwel verrassend genoeg dat u niet van plan was om te verhuizen, omdat uw dochter nog dermate klein was. U vervolgde: 'Later, voor ze de leeftijd had om haar te besnijden konden we misschien vluchten naar een ander land, helemaal Guinee verlaten, maar omdat mijn echtgenoot zo arm was heb ik het hem niet gevraagd' (CGVS p. 17). De jonge leeftijd van uw dochter en een gebrek aan financiële middelen zijn echter allerm minst een afdoende verantwoording waarom u zich niet eens de moeite getroostte om een eventuele verhuis aan te kaarten bij uw echtgenoot of om andere manieren om uw dochter te beschermen in overweging te nemen. Temeer omdat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat wel degelijk meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen wat ook uw leefwereld is, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en dat ze in staat zijn de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 17-18). Wanneer u er echter door het Commissariaat-generaal op werd gewezen dat er zich langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt in Guinee met betrekking tot het besnijden van meisjes en dat er de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk is vast te stellen in het bijzonder in Conakry, stelde u deze informatie nooit te hebben gehoord en deed u het vervolgens van de hand als onwaar (CGVS p. 18).

Dat u daarenboven over de besnijdenis van uw oudste dochter 'niets kon zeggen, want mijn oom langs vaderskant neemt alle beslissingen en niemand durft tegen hem in te gaan' overtuigt evenmin (CGVS p. 12). U stelde dat uw oom vanaf het moment dat u uw intrek nam in zijn huis, de vraag opwierp of u reeds besneden was en aan uw moeder meedeelde: 'Ze heeft bijna de leeftijd om te trouwen, in dit huis houden we niemand die niet besneden is, dat heet solidjo (CGVS p. 13). Desgevraagd stelde u dat dit zo belangrijk was voor uw oom 'omdat dat moet, alle meisjes moeten besneden worden in onze familie, als je niet besneden bent, wordt je solidjo genoemd en een solidjo mag niet in zijn woning blijven' (CGVS p. 14). Expliciet gevraagd of u naar uw inzien opgroeide in een traditionele familie, antwoordde u affirmatief (CGVS p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal naar concrete voorbeelden hiervan polste, stelde u: 'Alles is traditioneel bij ons' (CGVS p. 14). U verwees naar de manier waarop u huwde en het feit dat uw moeder een leviraatshuwelijk aanging en bracht deze traditionele waarden vervolgens in verband met de religieuze opvattingen van uw oom, die u karakteriseerde als een 'heel gelovig' man (CGVS p. 14). U lichtte toe: 'Je moet bidden en als je het niet doet mag je niet eten. Iemand die niet bidt, mag daar niet blijven eten, die is de duivel voor hem' (CGVS p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal vroeg naar andere voorbeelden waaruit mocht blijken dat uw oom een zeer religieus man was, besloot u verrassend genoeg: 'Dat is genoeg voorbeeld om te beseffen dat hij een goede moslim is' (CGVS p. 14). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat onder andere respect voor de traditie en de overtuiging te handelen naar religieuze voorschriften veelvuldig ter legitimatie van besnijdenis worden ingeroepen (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 9). Uit bovenstaande verklaringen komt duidelijk naar voren dat ook dit volgens u de voornaamste motieven van uw oom uitmaakten om zowel u als uw oudste dochter te besnijden. Echter, in het licht van uw andere verklaringen overtuigt bovenstaand door u geschetste profiel van uw oom

langs vaderskant als uitermate traditioneel en religieus man hoegenaamd niet. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot samen met zijn vader, uw oom, 'een winkel [hadden] waar ze schoenen verkochten, hoge hakken enzo' (CGVS p. 9). Dat hij enerzijds een strikt religieus man zou zijn, maar er anderzijds geen graten in zag om bij wijze van broodwinning hoge hakken te verkopen aan vrouwen is weinig plausibel. Het doet vermoeden dat uw oom veel pragmatischer is ingesteld dan u hen afschilderde tijdens het gehoor. Dat uw oom bovendien geen enkel bezwaar had tegen het feit dat u als negentienjarig meisje nog studeerde, vormt eveneens een sterke indicatie dat uw oom ruimdenkender is dan u liet uitschijnen. In dit verband stelde u: 'Ik mocht zelf kiezen of ik wou studeren of niet' (CGVS p. 9). Uit cijfers van UNICEF blijkt dat nog geen één op vier meisjes middelbaar onderwijs volgt in Guinee (UNICEF, Guinée – Statistics, p. 3). Indien uw oom werkelijk zo traditioneel was ingesteld als u hem schetste, is het moeilijk te geloven dat hij u deze keuzevrijheid zou laten en u niet zou aansporen om uw studie te staken en u te concentreren op de zorg voor uw gezin en het huishouden. Dat u in de loop van het gehoor geen gewag maakte van enige poging van uwentwege om uw oom ervan te overtuigen af te zien van zijn plan uw oudste dochter te besnijden en er daarentegen zonder meer in leek te berusten dat uw oom dermate conservatief is dat hij voor geen rede vatbaar is, mag in het licht van bovenstaande opmerkingen verbazen.

Verder is het niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie of ngo in Guinee bij naam kan noemen die de strijd aangaat tegen deze traditionele praktijk (CGVS p. 18). Dat u er enkel en alleen in België achter kwam dat er zulke organisaties bestaan omdat uw sociaal assistent u ervan op de hoogte bracht, roept wederom ernstige vragen op over de waarachtigheid van uw stellingname tegen besnijdenis (CGVS p. 18). In het bijzonder omdat u vanaf het moment dat u zeven was onafgebroken in Conakry verbleef, waar het gros van de preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 10). Daarenboven kon u evenmin toelichting verstrekken bij het wettelijke verbod op vrouwenverminking in Guinee. Meer nog, wanneer u erop werd gewezen dat de Guinese autoriteiten een wet goedkeurden die besnijdenis verbiedt, ontkende u met klem het bestaan van dit verbod (CGVS p. 17). Nochtans blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikten om strafrechtelijke stappen te ondernemen. In 2000 werd er immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 14). Dat u, die beweerde vanaf zevenjarige leeftijd gekant te zijn tegen besnijdenis en die om haar jongste dochter tegen deze praktijk te beschermen internationale bescherming verzoekt, dermate onwetend bleek aangaande de talrijke ngo's die actief zijn op het terrein en betreffende de actieve strijd die de Guinese autoriteiten voeren tegen besnijdenis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In het licht van zowel de objectieve situatie in Guinee - met name een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis, het bestaan van preventiecampagnes, uitgaande van de Guinese autoriteiten, een mentaliteitswijziging ten voordele van het niet besnijden van meisjes en een dalend prevalentiecijfer van besnijdenis, vooral in Conakry - als van uw persoonlijke achtergrond - i.c. een jonge vrouw uit Conakry (gehoor CGVS, p. 3), die zelf mocht kiezen of ze al dan niet mocht studeren (gehoor CCVS, p. 9), die tegen vrouwenbesnijdenis is gekant (gehoor CGVS, p. 15), wiens moeder tegen besnijdenis is (gehoor CGVS, p. 13) en wiens echtgenoot evenzeer afwijzend staat tegen besnijdenis (gehoor CGVS, p. 12) - kan worden geconcludeerd dat u en uw echtgenoot in staat zouden moeten zijn om jullie in België geboren dochter, O.-K.L.(...) - tegen besnijdenis te beschermen bij een eventuele terugkeer naar Guinee. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat er geen aanwijzingen zijn dat ouders die ervoor kiezen om hun dochter niet te laten besnijden door de Guinese autoriteiten op een systematische manier zouden worden gediscrimineerd of door deze autoriteiten zouden worden bedreigd.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw oom u ervoor verantwoordelijk zou houden dat uw man geld van hem heeft gestolen om uw reis naar België te financieren en u omwille hiervan op een buitensporige manier die vervolging uitmaakt zou straffen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw echtgenoot geld heeft gestolen ter financiering van uw vlucht reeds op ernstige wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat uw reis werd geregeld door uw man en dat u er geen idee van had hoeveel hij betaalde (verklaring DVZ dd.20.08.2012, p. 4). Wanneer u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoeveel u betaalde om naar België te kunnen reizen, bleek u hierover plots niet langer onwetend. U verklaarde immers: 'Ik heb mijn echtgenoot horen praten met meneer Touré, hij vroeg 2000 euro' (CGVS p. 11). Gepolst of het geen probleem vormde om deze som geld bij elkaar te krijgen, stelde u dat uw echtgenoot het geld stal uit de slaapkamer van zijn vader (CGVS p. 11). Het is inderdaad zo dat uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken hoofdzakelijk gelden als instrument ter voorbereiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal en er wordt geenszins van u verwacht dat u op gedetailleerde wijze alle elementen voor uw asielaanvraag beschrijft. Echter, op het einde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal schoof u de echter uitdrukkelijk naar voor gewelddadige represailles van uw oom te vrezen omdat 'hij zou zeggen dat het mijn schuld is dat zijn zoon geld heeft gestolen' (CGVS p. 19). Dat u dit asielmotief niet vermeldenswaardig achtte bij Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt reeds ernstig de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ook legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af aangaande de gevolgen van deze diefstal voor zowel uw moeder als uw echtgenoot. Zo rept u aanvankelijk met geen woord over het gestolen geld. Over de verblijfplaats van uw moeder vertelde u in eerste instantie: 'Vroeger woonde ze wel bij mijn oom, maar ze hebben zoveel problemen gehad dat mijn moeder is teruggekeerd naar Kindia' (CGVS p. 4). Over uw echtgenoot vernam u via uw moeder naar eigen zeggen één maand na uw vertrek dat hij werd weggestuurd, 'sinds zijn vader er is achter gekomen dat hij mij heeft geholpen om het land te verlaten' (CGVS p. 8). Ook het vertrek van uw echtgenoot uit zijn ouderlijke huis bracht u zodoende op geen enkele manier in verband met het geld dat hij zou hebben gestolen. Wanneer u evenwel later tijdens het gehoor expliciet gevraagd werd of uw oom merkte of hij door uw echtgenoot werd bestolen, antwoordde u instemmend en vervolgde u: 'Volgens mijn moeder is zijn vader erachter gekomen dat hij het geld heeft gestolen en dat is de reden waarom mijn moeder en mijn echtgenoot zijn weggestuurd' (CGVS p. 11). Ook deze incoherenties ondermijnen uw geloofwaardigheid hieromtrent en doen vermoeden dat u naargelang de vraagstelling de werkelijke gang van zaken bijstelde.

In het licht van dat alles kan zodoende bezwaarlijk worden gesteld dat het een onomwonden vaststaand feit is dat uw oom u op een buitensporige manier zou straffen voor iets waarvan u op geen enkele manier hard maakte dat het werkelijk plaatsvond. Meer nog, hierboven werd reeds uitvoerig beargumenteerd dat de door u voorgewende autoritaire houding van uw oom danig moeten worden gerelativeerd. Er zijn zeer goede redenen om aan te nemen dat u geenszins op een gewelddadige manier zal worden gestraft.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legde een gefaxte kopie van de geboorteakte van uw jongste dochter voor, maar deze informatie wordt hierboven op geen enkel moment in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor de twee door u voorgelegde geboorteaktes op uw naam.

U legde verder een kopie van een in Guinee opgemaakt medisch attest voor, getuigende van het feit dat uw oudste dochter, Ly Fatoumata Binta, die momenteel in Guinee verblijft, is besneden. U legde echter geen documenten voor waaruit blijkt dat het meisje dat in het attest wordt genoemd als zijnde besneden werkelijk uw dochter is.

Daarenboven legde u twee medische attesten voor, die vermelden dat u een besnijdenis type II onderging. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat bevond (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF),

Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest op naam van uw jongste dochter, afgeleverd door dokter B. P.(...) op 27 december 2012, toont tenslotte aan dat uw jongste dochter niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie).

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de Vluchtelingenconventie en de objectieve en subjectieve elementen van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekster stelt dat er geen rekening is gehouden met deze elementen en principes doordat het Commissariaat-generaal: (i) de identiteit van verzoekster niet weerlegt; (ii) niet op geldige wijze weerlegt dat verzoekster besneden zou zijn; (iii) slechts een CEDOCA document neerlegt waaruit blijkt dat de elementen in de bestreden beslissing zorgvuldig werden gekozen door een reeks van informatie opzij te schuiven; (iv) de bestreden beslissing door een reeks van puur subjectieve beschouwingen te motiveren, maar die niet zijn ondersteund door objectieve documenten; (v) niet op geldige wijze de waarachtigheid van het vertoog van verzoekster weerlegt; (vi) niet vaststelt dat

verzoekster in een bepaald derde land zou hebben verbleven zonder er een asielaanvraag in te dienen voor ze naar België kwam.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij het volgende aan: “*Schending van de artikelen 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet – Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 – Contradictoire en onjuiste motivatie – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarde asielaanvrager dient van te genieten – Onjuiste en onvolledige appreciatie van de elementen van de zaak – Verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten die in staat stellen de*

motivatie van de bestreden beslissing te ondersteunen en gebrek aan het in overweging nemen van de informatie – Motivatie van de bestreden beslissing op basis van irrelevante elementen met betrekking tot de aanvraag tot internationale bescherming, geformuleerd door verzoekster.”

De Raad is van mening dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld kunnen worden.

2.2.1. De bestreden beslissing stelt: *“In het licht van zowel de objectieve situatie in Guinee - met name een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis, het bestaan van preventiecampagnes, uitgaande van de Guinese autoriteiten, een mentaliteitswijziging ten voordele van het niet besnijden van meisjes en een dalend prevalentiecijfer van besnijdenis, vooral in Conakry - als van uw persoonlijke achtergrond - i.c. een jonge vrouw uit Conakry (gehoor CGVS, p. 3), die zelf mocht kiezen of ze al dan niet mocht studeren (gehoor CCVS, p. 9), die tegen vrouwenbesnijdenis is gekant (gehoor CGVS, p. 15), wiens moeder tegen besnijdenis is (gehoor CGVS, p. 13) en wiens echtgenoot evenzeer afwijzend staat tegen besnijdenis (gehoor CGVS, p. 12) - kan worden geconcludeerd dat u en uw echtgenoot in staat zouden moeten zijn om jullie in België geboren dochter, O.-K.L.(...) - tegen besnijdenis te beschermen bij een eventuele terugkeer naar Guinee. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat er geen aanwijzingen zijn dat ouders die ervoor kiezen om hun dochter niet te laten besnijden door de Guinese autoriteiten op een systematische manier zouden worden gediscrimineerd of door deze autoriteiten zouden worden bedreigd.”*

2.2.2. De Raad stelt vast dat er op het vlak van internationale en regionale mensenrechtenbepalingen en hun interpretatie door internationale bevoegde instanties (Committee Against Torture, *General Comment No. 2: Implementation of Article 2 by States Parties*, 24 januari 2008, CAT/C/GC/2, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47ac78ce2.html> , para. 18; Human Rights Committee (HRC), *General Comment No. 28: Article 3 (The equality of rights between men and women)*, 29 March 2000, (CCPR/C/21/Rev.1/Add.10) <http://www.unhcr.org/refworld/docid/45139c9b4.html> , para. 11); *Emily Collins and Ashley Akaziebie v. Sweden*, European Court of Human Rights, Application no. 23944/05, 8 March 2007: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/46a8763e2.html> ., evenals in de rechtspraak van de nationale asielrechtbanken (Commission des Recours des Réfugiés (CRR) *Aminata Diop*, CRR 164078, 18 September 1991, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b7294.html> ; *Farah v. Canada (1994)*, 21 the Immigration and Refugee Board of Canada 10 May 1994, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b70618.html> ; *Annan v. Canada, Minister of Citizenship and Immigration, the Trial Division of the Federal Court*, 6 July 1995, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/49997ae2f.html> ; *United States Board of Immigration Appeals determined in re Fauziya Kasinga Nr 3278*, 13 June 1996, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47bb00782.html> ; *Australian Refugee Review Tribunal decided, in RRT N97/19046*, 16 oktober 1997; *Fornah (FC) (Appellant) v. SSHD (Respondent) (2006)*, 25 the House of Lords UK House of Lords, (UKHL 46), 18 October 2006, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4550a9502.html> .; *GZ (Cameroonian citizen)*, 220.268/0-X1/33/00, *Austrian Federal Refugee Council, Independent Federal Asylum Senate*, 21 March 2002), een ruime overeenstemming bestaat dat genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat ernstige schade veroorzaakt zowel op fysiek als mentaal vlak en derhalve als een daad van vervolging beschouwd kan worden. Dit werd in de rechtspraak van de Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010. Dit arrest stelt dat de aangehaalde genitale vrouwenverminking een daad van vervolging is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat met betrekking tot het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminking (GVV) de informatie in het administratief dossier (SRB, stuk 17, 1 bijgewerkt in april 2013) stelt dat er sprake is van een daling van dit cijfer de laatste jaren. In dit verband worden naar een aantal bronnen verwezen.

In de demografische enquête van 2005 (EDSG III) van de Verenigde Naties is er sprake van een prevalentiecijfer van 96%. De nieuwe cijfers in dit verband zijn in 2012 verzameld, maar nog niet gepubliceerd (SRB, Dr. Kouyaté, p. 9).

De meest concrete recente cijfers met betrekking tot GVV komen uit een enquête met betrekking tot GVV van een aantal NGO waarvan de resultaten gepubliceerd werden in augustus 2011 (*projet ESPOIR*, SRB, p. 8). 4407 personen van 18 tot 55 jaar oud werden geraadpleegd die ten minste een meisje tussen de 4 en 12 jaar oud ten laste hadden op dat ogenblik. In Conakry was 69,1% van de meisjes nog niet besneden. De meerderheid van de geraadpleegde personen (55,8%) waren

voorzitter van de besnijdenis van de meisjes, maar er werd in vergelijking met de ESPOIR enquête van 2009 een daling vastgesteld.

De SRB verwijst ook naar de verklaringen van twee bronnen met betrekking tot medisch personeel (*le service maternité de l'hôpital Donka*, Conakry en *le directeur d'une Polyclinique* te Conakry) die een daling van het prevalentiecijfer de laatste jaren vermelden (SRB, p. 8). Het zou een lichte daling betreffen (SRB, p. 21).

De SRB verwijst ook naar een persmededeling van UNFPA (*Fonds des Nations Unies pour la Population*) dd. 6 februari 2013 dat de prevalentiecijfers in de meeste landen waar besnijdenis uitgevoerd wordt gedaald zijn en dat de jongere generatie er minder het voorwerp van is. Bij raadpleging van het betrokken document "*Joint press release. Fewer girls threatened by Female Genital Mutilation*", UNFPA-UNICEF, 6 februari 2013 via het webadres in voetnoot 26, blijkt dat Guinee in deze persmededeling niet vermeld wordt. Uit deze persmededeling kan dan ook niet afgeleid worden dat de prevalentiecijfers in Guinee gedaald zouden zijn.

De SRB verwijst ook naar een persmededeling van de *Centre d'Actualités de l'ONU* dd. 6 februari 2013 waarin er sprake is dat er onder meer in Guinee vooruitgang geboekt is. Bij raadpleging van het document "*Devant le recul de la mutilation génitale féminine, l'ONU appelle à intensifier les efforts contre cette pratique*", Centre d'actualités de l'ONU, 6 februari 2013, via het webadres in voetnoot 27, blijkt dat er geen concrete cijfers vermeld worden in deze persmededeling in dit verband.

De SRB verwijst ook naar een verklaring van Dr. M. Kouyaté op Radio France Internationale (Boisbouvier Christophe, "*Docteur Morissanda Kouyaté sur RFI: 'Nous allons pousser pour la mise en oeuvre de la loi contre l'excision'*", webadres in voetnoot 28, waarin deze stelt dat er een neiging tot daling is overal waar genitale vrouwenverminking voorkomt. De laatste cijfers zouden aantonen dat in "*les pays les plus hostiles*" (de meest hardleerse landen) Egypte en Guinee, waar het cijfer 99% was, dit laatste land zich nu bevindt onderaan de lijst met een daling van meer dan 20%. Er zijn geen officieel gepubliceerde cijfers voorhanden van UNFPA. Een "*daling van meer dan 20%*" kan ook bezwaarlijk een nauwkeurig cijfer genoemd worden terwijl dit cijfer gebaseerd zou zijn op de nauwkeurige bevolkingsstatistieken van UNFPA.

Bij raadpleging van de tekst vermeld in het webadres in voetnoot 96 dat verwijst naar het onderzoek door het *Comité des droits de l'enfant* van de Verenigde Naties van het rapport van Guinee op 18 januari 2013 blijkt dat de bevoegde Guinese minister het volgende verklaarde: "*Mme Diakité a par ailleurs fait état de l'adoption d'un plan stratégique national sur l'abandon des mutilations génitales féminines pour la période 2012-2016. Malgré les efforts consentis par l'État et ses partenaires techniques et financiers, les pratiques néfastes affectant la santé de la jeune fille persistent encore à une large échelle dans le pays, a reconnu la Ministre, qui a précisé que 96% des filles et des femmes sont encore victimes des mutilations génitales en 2012.*" Volgens de bevoegde minister zou er in 2012 in Guinee derhalve nog sprake zijn van een prevalentiecijfer van 96% van meisjes en vrouwen die besneden worden. De Raad stelt vast dat deze belangrijke en relevante informatie uit een door CEDOCA bij het opstellen van het SRB geraadpleegde bron noch opgenomen noch besproken werd bij het onderzoek van de prevalentiegraad van GVV in Guinée.

Bovenvermeld SRB is ook onduidelijk in zijn besluit (p. 21) en stelt dat er volgens de in november 2011 bovenvermelde geraadpleegde medische bronnen (in Conakry) slechts sprake zou zijn van een lichte daling van de genitale vrouwenverminking. Het besluit vermeldt ook de uitspraak van Dr. M. Kouyaté in 2013 dat er sprake zou zijn van een betekenisvolle daling van 20%. Hierboven werd op gewezen dat dit bezwaarlijk als een duidelijk en wetenschappelijk onderbouwde uitspraak kan beschouwd worden.

Het administratief dossier bevat ook niet nader toegelichte statistieken van UNICEF met betrekking tot genitale vrouwenverminking/besnijdenis 2002-2011, met vermelding van een prevalentiecijfer vrouwen 96%; een prevalentiecijfer meisjes 57%, steun voor deze praktijk 69%.

De Raad stelt vast dat er in de SRB geen sprake is van eenduidige (en op wetenschappelijk onderzoek gebaseerde) cijfers met betrekking tot de prevalentie van en/of een betekenisvolle daling van de prevalentiecijfers met betrekking tot GVV in Guinee.

De recente officiële bevolkingscijfers van de Verenigde Naties (UNFPA) voor Guinee (EDSG IV), die onder meer de prevalentie van genitale vrouwenverminking naar gelang de leeftijd van vrouwen vermeldt, zijn nog niet beschikbaar (SRB, Dr. Kouyaté, p. 9).

De Raad stelt vast dat de SRB in het administratief dossier en de bevoegde Guinese minister bevestigen dat GVV nog ruim verspreid is in Guinee (p. 4). De GVV heeft vooral plaats tijdens schoolvakanties op jonge leeftijd en voor de betrokkenen hun mening in dit verband kunnen uiten. Een derde van de vrouwen is het voorwerp van genitale vrouwenverminking voor zij zes jaar oud zijn en een grote meerderheid voor zij de adolescentie bereiken. Het betreft alle etniën en religies (SRB, p. 8).

2.2.4. Wat de bescherming en eventuele vervolging door de overheid betreft, wijst de bestreden beslissing naar de situatie in Guinee waar sprake is van een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis en

het bestaan van preventiecampagnes uitgaande van de Guineese autoriteiten en stelt *“Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens dat er geen aanwijzingen zijn dat ouders die ervoor kiezen om hun dochter niet te laten besnijden door de Guineese autoriteiten op een systematische manier zouden worden gediscrimineerd of door deze autoriteiten zouden worden bedreigd.”*

Rekening houdend met de preventieve en andere maatregelen die de Guineese overheden nemen is er inderdaad geen reden om aan te nemen dat de Guineese overheid ouders die ervoor kiezen om hun dochter niet te laten besnijden zouden vervolgen of discrimineren. Dit blijkt ook niet uit de overige informatie in de SRB.

Wat bescherming door de overheid betreft wijst de SRB erop dat slachtoffers moeilijk klacht kunnen indienen bij de politie (onder meer in verband met GVV) tegen hun familie, maar dat slachtoffers gehoord zullen worden indien zij klacht indienen (SRB, p. 15). Tijdens de missie van CEDOCA in november 2011 werd bevestigd dat het nog steeds zeldzaam is dat ouders tegen een *exciseuse* of familielid die de besnijdenis pleegde klacht zouden indienen.

In de zomer van 2011 had ook een groot aantal besnijdenissen plaats onder meer in Conakry toen het gerucht de ronde deed dat niet besneden meisjes ziek werden. De politie wilde optreden maar werd door de bevolking verjaagd uit de betrokken wijken in Conakry (SRB, p. 15).

Uit de SRB en meer bepaald het verslag van Guinee bij het *Comité des droits de l'enfant* van de Verenigde Naties dat onderzocht werd op 18 januari 2013 blijkt dat er tot dan slechts sprake was van één veroordeling tot twee maanden gevangenis van een vader die zijn dochter had laten besnijden. In 2012 zou er één gerechtelijke vervolging ingesteld zijn tegen een moeder die haar drie kinderen had laten besnijden. ASF Guinee (*Avocats sans Frontières*) wees er op 8 maart 2013 op dat er sinds deze feiten geen vervolging bekend is van besnijders bij het gerecht in Conakry of van een voorafgaand onderzoek bij de OPROGEM (*Office de Protection du Genre, de l'Enfance et des Moeurs*). Deze dienst kan ten voordele van een vrouw die hulp vraagt bescherming bieden ingeval van een dreigende besnijdenis. Er bestaan echter geen cijfers in hoeverre dit ook daadwerkelijk gebeurt (SRB. P. 16-17).

In de informatie van Landinfo *“Guinée: La police et le système judiciaire”* waarnaar voetnoot 103 verwijst wordt de bekwaamheid van politieagenten van deze dienst en de wens van bepaalde agenten om in de mate van hun beperkt beschikbare middelen en de Guineese context hun medeburgers te helpen zoals gesteld in de SRB bevestigd, maar wordt er ook gewezen op de algemene ernstige problemen van politie en justitie in Guinee als volgt: *“Les instances avec lesquelles Landinfo a été en contact au cours de son voyage d'étude, par exemple Avocats sans frontières et la Croix Rouge (rencontrées à Conakry le 21 mars 2011) ont estimé que les systèmes judiciaire et policier étaient, dans la Guinée d'aujourd'hui, les domaines qui posaient le plus de problèmes au regard des droits de l'homme. Cet avis est confirmé par des sources telles que la Fédération internationale des ligues des droits de l'homme (FIDH 2010) et Human Rights Watch (HRW 2011).”* en Landinfo vervolgt: *“Les problèmes auxquels la police guinéenne se trouve confrontée lorsqu'il s'agit de prêter efficacement assistance à la population sont pour bonne part liés au sous-financement chronique dont souffre ce secteur. Le manque de ressources induit notamment la corruption, les insuffisances en matière de formation et de déontologie, lesquelles limitent en retour la capacité de la police à protéger les citoyens lors d'incidents de plus ou moins grande ampleur.”*

Hiermee wordt de in de SRB aangehaalde beschikbare bescherming door de overheid onder meer met betrekking tot GVV in de context van het volledige rapport van Landinfo geplaatst en sterk gerelativeerd. Dit wordt bevestigd door het feit dat uit de SRB blijkt dat de wettelijke verbodsbepalingen inzake genitale vrouwenverminking in de praktijk weinig of niet toegepast worden (SRB. P. 16-17).

Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat de politie en rechtbanken in Guinee in veel gevallen niet als *“een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestrafing”* in de zin van artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bescherming nader bepaalt kunnen beschouwd worden.

2.2.5. De Raad stelt vast dat drie in de Cedoca informatie (p. 17 en 18) geciteerde bronnen (een socioloog in Conakry en de hierboven reeds vermelde medische bronnen) stellen dat meer en meer ouders, voornamelijk in stedelijke context en voornamelijk intellectuelen, niet meer wensen dat hun dochter besneden zou worden en zij scheppen de voorwaarden om hen tot aan hun meerderjarigheid te beschermen. Zij sturen hun dochters niet naar de familie in de dorpen daar de besnijdenis voornamelijk daar plaats heeft en het dikwijls daar is dat de druk uitgeoefend wordt om de besnijdenis uit te voeren. Deze informatie benadrukt het verschil tussen de situatie in steden en dorpen, waar het veel moeilijker is om zich te verzetten.

Uit de in het rechtsplegingsdossier beschikbare informatie blijkt dat GVV op jonge leeftijd nog veelvuldig voorkomt, dat een derde van de meisjes reeds op zeer jonge leeftijd besneden wordt. In een stedelijke context en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking kan dit onder bepaalde omstandigheden door hen verhinderd worden.

De SRB stelt dat een volwassen en opgeleide vrouw zich kan verzetten tegen haar besnijdenis. Als volwassene kan een vrouw beslissen of zij al dan niet wenst besneden te worden. Door veel vrouwen wordt dit echter nog beschouwd als een belangrijk overgangsritueel in hun leven. Besnijdenis is op de eerste plaats een zaak van de vrouwen (SRB, p. 18-19).

Wat de gevolgen voor een niet besneden vrouw voor haar sociaal leven betreft zijn de meningen verdeeld. Voor de ene is er sprake van marginalisering, namelijk uitsluiting uit de familie, geen scholing of steun in dit verband, verwerping door de medescholieren, terwijl anderen (NGO Tostan) stellen dat een niet besneden vrouw een normaal leven kan leiden indien zij in een grote stad woont. Een andere bron stelt dat het uitzonderlijk is dat een jonge vrouw haar familie zou verlaten omdat deze band bijna heilig is. Zij zal eerder steun zoeken bij meer begripvolle familieleden die niet in de buurt van haar ouders wonen (SRB, Dr. K, p 19).

2.2.6. De Raad meent dat de persoonlijke situatie van verzoekster in de nationale context dient onderzocht te worden zoals ook gesteld werd door het Europees Hof voor Mensenrechten in de ontvankelijkheidsbeslissingen (weliswaar met betrekking tot verzoekers uit Nigeria) van 17 mei 2011 (43408/08) en 20 september 2011 (8969/10).

In casu dient de Raad te onderzoeken of verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft onder meer omwille van haar verzet tegen de mogelijke genitale vrouwenverminking van haar dochter. In zijn arrest nr. 91 833 van 20 november 2012 wees de Raad op de beginselen uiteengezet in het advies van UNHCR "Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation" van mei 2009 (nr. 11-12) waar UNHCR stelt dat ingeval een ouder(s) asiel aanvraagt op grond van een vrees voor de genitale vrouwenverminking van een kind, dat kind normalerwijze de belangrijkste asielaanvrager is. Dit sluit niet uit dat de ouder(s) zelf een gegronde vrees hebben, zoals in geval de ouder(s) gedwongen zouden worden getuigen te zijn van het lijden van hun kind of vervolgd zou(den) worden omwille van het verzet tegen deze praktijk.

2.2.7. De Raad onderzoekt hierna de door verzoekster aangehaalde feiten:

2.2.7.1. De bestreden beslissing verwijst naar het profiel van de verzoekende partij als volgt "... een jonge vrouw uit Conakry (gehoor CGVS, p. 3), die zelf mocht kiezen of ze al dan niet mocht studeren (gehoor CCVS, p. 9), die tegen vrouwenbesnijdenis is gekant (gehoor CGVS, p. 15), wiens moeder tegen besnijdenis is (gehoor CGVS, p. 13) en wiens echtgenoot evenzeer afwijzend staat tegen besnijdenis (gehoor CGVS, p. 12)" en besluit "kan worden geconcludeerd dat u en uw echtgenoot in staat zouden moeten zijn om jullie in België geboren dochter, O.-K.L.(...) - tegen besnijdenis te beschermen bij een eventuele terugkeer naar Guinee."

2.2.7.2. Met betrekking tot haar jongste dochter stelt de verzoekende partij: "Het CGVS beschouwt dat de verzoekster in gebreke blijft om haar vrees te bewijzen dat de besnijdenis van haar jongste dochter genoodzaakt dat men haar een internationale bescherming toestaat en dat zij, in geval van terugkeer naar Guinea, haar jongste dochter kan beschermen tegen een besnijdenis.

In dit opzicht, beschouwt het CGVS dat:

De argumentatie van de verzoekster met betrekking tot haar oppositie tegen een besnijdenis is niet overtuigend. Het CGVS werpt op dat de verzoekster verklaard heeft tegen een besnijdenis te zijn, omdat zij zelf besneden werd op 7-jarige leeftijd en van te hebben geleden aan de complicaties naar aanleiding van deze besnijdenis (CGVS, p. 12).

Wanneer het CGVS haar gevraagd heeft wanneer, precies, zij tegen besneden worden is, heeft de verzoekster geantwoord dat « Sinds dat ik besneden ben, sinds dat ik pijn heb, sindsdien heb ik besloten dat als ik een meisje kreeg, dat ze nooit besneden zou worden » (CGVS, p. 16). Het CGVS is van mening dat wanneer er gevraagd werd aan de verzoekster om uiteen te leggen op meer concrete wijze welke de redenen zijn voor haar oppositie tegen een besnijdenis, heeft de verzoekster enkel verklaard dat : « Omdat ik zelf ben besneden, ik wil niet dat ze (mijn jongste dochter) dat ook meemaakt, bij de bevalling zou ze ook complicaties krijgen en als ze ongesteld is, zou ze ook veel buikpijn krijgen » (CGVS, p. 15).

Het CGVS werpt op dat de verzoekster geen enkele andere reden naar voren heeft gebracht voor haar oppositie tegen een besnijdenis. Het CGVS beschouwt dat vanaf het ogenblik dat de verzoekster verklaard heeft van Guinea te hebben verlaten om de besnijdenis van haar jongste dochter te vermijden, zij in recht was van te verwachten dat de verzoekster haar andere argumenten voorlegt tegen een besnijdenis. Het CGVS werpt eveneens op, dat volgens de verklaringen van de verzoekster, haar moeder en haar klaskameraden tegen de besnijdenis waren van haar oudste dochter, dat werd besneden naar aanleiding van de beslissing van haar onkel langs vaderskant. Het CGVS beschouwt dus, dat voor iemand die benadrukt tegen dergelijke praktijk te zijn sinds haar 13-jange leeftijd en die reeds werd geconfronteerd met een gedwongen besnijdenis van haar oudste dochter, is de argumentatie gehouden door de verzoekster uiterst zwak.

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op de zeer jonge leeftijd van de verzoekster, geboren op 5 augustus 1993 en die dus op het ogenblik van haar auditie door het CGVS, slechts 19 jaar oud was. Het is dus evident dat zij haar argumentatie niet kon uiteenleggen met betrekking tot haar oppositie tot de besnijdenis op de universitaire wijze. De verzoekster, die getrouwd was op 14-jarige leeftijd, beschikt niet over een universitaire vorming en heeft geen secundair onderwijs gevolgd, en is reeds 3 maal zwanger geweest, waaronder een miskraam.

Het is dus absurd, vanwege het CGVS, van te beschouwen dat de argumentatie van de verzoekster met betrekking tot haar oppositie tot de praktijk van de besnijdenis meer uitgelegd had moeten worden.

De verzoekster heeft, met haar eigen woorden en deze van een adolescente, getracht om uit te leggen aan het CGVS voor welke praktische redenen zij tegen een besnijdenis was.

Deze praktische reden is de zeer hevige pijn waar de verzoekster aan geleden heeft, of het nu op het ogenblik zelf is van de besnijdenis, of op het ogenblik van haar menstruaties of nog gedurende haar bevallingen.

Er blijkt dus dat in tegenstelling tot hetgeen het CGVS beschouwd heeft in de bestreden beslissing, dat de verzoekster duidelijk heeft uiteengelegd voor welke motieven zij tegen een besnijdenis is.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS in gebreke blijkt van uiteen te leggen voor welke andere reden(en) de verzoekster had moeten voorleggen om haar oppositie tegen een besnijdenis te motiveren. Het is dus evident, wat dit punt betreft, dat de bestreden beslissing noch geldig, noch correct gemotiveerd werd, de verzoekster kunnende slechts kennis nemen van de naar voren geschoven motieven door het CGVS, door middel van de lezing van de bestreden beslissing, om te trachten de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

De verwerende partij stelt in zijn nota: "Waar verzoekende partij betoogt dat ze op het ogenblik van haar verhoor voor het CGVS slechts 19 jaar oud was en dat het evident zou zijn dat ze haar argumentatie betreffende haar tegenstand tegen besnijdenis niet op universitaire wijze kon uiteenzetten, waarbij ze zich heeft beperkt tot de praktische redenen waarom ze tegen besnijdenis gekant is, merkt verweerder op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster slechts een beperkte argumentatie kon geven voor haar bewering dat ze gekant was tegen besnijdenis. De bewering van verzoekster dat ze nog jong was op het moment van haar verhoor voor het CGVS kan maar weinig overtuigen, vermits uit de stukken in het administratieve dossier en uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat ze sinds haar zeven jaar, of al dertien jaar gekant was tegen de besnijdenis. Er kon dan ook worden verwacht dat verzoekster een duidelijker argumentatie zou kunnen weergeven over de redenen waarom ze gekant is tegen besnijdenis. Een verwijzing naar de jonge leeftijd van verzoekster is dan ook geen overtuigend argument, temeer daar verzoekster als sinds haar zeven jaar gekant zou zijn geweest tegen besnijdenis."

De Raad meent dat het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekster "slechts" haar eigen persoonlijke en uit eigen ervaringen voortvloeiende redenen voor haar weerstand tegen genitale vrouwenverminking en dit "slechts een beperkte argumentatie" zou zijn niet overtuigt. Verzoeksters argumentatie geput uit het eigen leven en ervaring is aannemelijk. Het is niet duidelijk wat het CGVS als argumentatie verwacht, maar meer theoretische overwegingen en argumenten zouden waarschijnlijk minder doorleefd en overtuigend overkomen.

Daar waar de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoekster niet op de hoogte is van de (overheids)campagnes tegen besnijdenis en het bestaan van organisaties die ertegen strijden, merkt de Raad op dat het enerzijds recente maatregelen betreft (zie onder meer oprichting OPROGEM 2009, wetswijziging 2010, overheidsplan tot bestrijding van besnijdenis 2012-2016 vermeld door de Guinese minister) en anderzijds uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de praktijk nog ruim verspreid is en voor veel personen en op de eerste plaats vrouwen en behoort tot een geheel van culturele praktijken die voortvloeien uit een familiale en gemeenschapsbeslissing waarvan de belangrijkste rechtvaardiging van sociologische aard is (SRB, p. 9). Het vanzelfsprekende culturele karakter van deze culturele praktijk en het hoge prevalentiecijfer kan met zich meebrengen dat een

persoon zich niet bewust is van de mogelijkheid om zich te verzetten tegen GVV en de hulp die men in dit verband eventueel zou kunnen krijgen. Ook het feit dat bescherming door de overheid in Guinee, meer bepaald van de politie en Justitie, in veel gevallen niet effectief is kan hiertoe ook bijdragen. Dit kan een verklaring zijn voor het feit dat verzoekster pas in België vernam dat er organisaties bestaan die zich verzetten tegen vrouwenbesnijdenis en ondermijnt aldus niet op absolute wijze dat zij gekant zou zijn tegen de GVV van haar in België geboren dochter.

2.2.7.3. De verzoekende partij stelt: *“Het CGVS beschouwt dat in het licht van de voorgelegde documenten door de verzoekster, het niet credibel is dat de verzoekster, gedurende de 4 eerste jaren van haar huwelijk, niet zou gepeild hebben nabij haar echtgenoot hoe hij hier tegenover stond.*

Het CGVS werpt op, dat volgens de verklaringen van de verzoekster, haar echtgenoot zijn oppositie heeft geuit ten aanzien van een besnijdenis na de besnijdenis van hun oudste dochter (CGVS, p. 16).

Het CGVS beschouwt dat het niet credibel is dat, gedurende de eerste zwangerschap, de verzoekster niet gezocht heeft naar haar standpunt van haar echtgenoot met betrekking tot de besnijdenis, dit terwijl zij op dat ogenblik, reeds tegen een besnijdenis was.

Wat dit punt betreft, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op de absurditeit van de redenering gehouden door het CGVS.

Inderdaad, het CGVS rept met geen woord over de volgende elementen :

- *zowel de moeder van de verzoekster en haar broers en zussen economisch totaal afhankelijk waren van de onkel van de verzoekster, dat de moeder van deze laatste heeft getrouwd in een tweede huwelijk, dit na het overlijden van haar echtgenoot ;*

- *de verzoekster getrouwd was met haar neef langs vaderszijde, die leefde onder het zelfde dak dan haar en dit terwijl dat ze maar 14 jaar oud was;*

- *de verzoekster bevallen is van een eerste dochter F.(...) terwijl zij zelf slechts 16 jaar oud was, haar middelbare scholariteit niet had afgemaakt en niet beschikte over enige manoeuvringsmarge dan ook, levende onder het zelfde dak dan haar onkel langs vaderszijde en haar echtgenoot.*

Het blijkt evident dat het in het bijzonder gevoelig lag, voor de verzoekster om dit onderwerp te bespreken met haar echtgenoot, wetende dat deze laatste werd opgevoed door een extreem praktiserende en religieuze vader en die de tradities aanhangt zoals deze van de besnijdenis van jonge meisjes.

Inderdaad, de verzoekster heeft duidelijk verklaard dat haar twee zussen huwelijken plaats hebben gehad voor het overlijden van hun vader en dat, bijgevolg, hun onkel langs vaderszijde geen enkel drukmiddel had om te trachten van ze te laten besnijden.

Inderdaad, de verzoekster heeft verklaard dat : « Neen, mijn twee zussen zijn niet besneden omdat mijn vader in leven was, zij zijn nu getrouwd. Mijn zussen zijn niet in de familie getrouwd, ze zijn niet in de familie, dus mijn oom kan niets doen. » (CGVS, p. 17).

Tenslotte, werd er geen enkele vraag gesteld aan de verzoekster met betrekking tot het onderwijsniveau van haar echtgenoot.

Nochtans, heeft deze vraag een zeker belang. Inderdaad, er blijkt uit de voorgelegde documenten door het CGVS aan het administratief dossier van de verzoekster dat meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke agglomeraties en in de intellectuele milieus (waar de verzoekster toe behoort volgens het CGVS), zich kanten tegen het feit dat hun dochters besneden worden en dat deze zelfde ouders in staat zijn om de noodzakelijke condities tot stand te brengen om een dergelijke besnijdenis te voorkomen, voor zolang dat hun meisjes nog minderjarig zijn (document CEDOCA, pp. 17-18).

Welnu, men kan niet anders dan vast te stellen dat men in de onwetendheid blijft met betrekking tot het onderwijsniveau van de echtgenoot van de verzoekster, waarvan enkel vast staat dat hij opgegroeid is in een traditionele en praktiserende familie.

Het is dus evident dat het CGVS niet kan beschouwen, zonder deze elementen in beschouwing te nemen, dat het niet credibel is, dat gedurende haar eerste zwangerschap, de verzoekster niet gepoogd heeft om het standpunt te kennen van haar echtgenoot met betrekking tot de besnijdenis, dit terwijl dat zij op dat ogenblik, reeds tegen een besnijdenis was.

Er vloeit voort uit hetgeen vooraf gaat, wat dit punt betreft, dat de bestreden beslissing noch geldig, noch correct gemotiveerd is.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden, of, op zijn minst, te worden nietigverklaard, om een bijkomende instructie mogelijk te maken vanwege het CGVS wat dit punt betreft.”

Verweerder antwoordt in zijn nota: *“Waar verzoekster meent dat het argument van het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat ze tijdens de eerste vier jaar van haar huwelijk niet zou hebben gepeild naar de mening van haar man over besnijdenis, absurd zou zijn omwille van een aantal opgesomde elementen; merkt verweerder op dat, rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoekster reeds op zevenjarige leeftijd voor zichzelf zou hebben beslist haar eigen dochters te beschermen tegen*

besnijdenis. In dit licht kon dan ook worden verwacht dat verzoekster, op het moment dat ze zwanger was, zich bij haar man zou hebben ingelicht over zijn standpunt over besnijdenis van een dochter. Dat verzoekster hier niet naar zou hebben geïnformeerd omdat ze tijdens de zwangerschap dachten dat het een jongen was, is geen overtuigend argument. Ook de verwijzing van verzoekster naar de familiesituatie kan niet overtuigen als argument om deze nalatigheid aannemelijk te laten lijken.”

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkele vraag gesteld werd aan de verzoekster met betrekking tot het onderwijsniveau van haar echtgenoot en dit een reden zou kunnen zijn om de bestreden beslissing te vernietigen om een bijkomende instructie mogelijk te maken vanwege het CGVS meent de Raad dat dit niet ernstig is daar er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij die een beroep instelt tegen de bestreden beslissing niet zelf op deze vraag zou kunnen antwoorden terwijl de Raad vaststelt dat zij deze informatie niet geeft in haar verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster stelt dat haar schoonvader een schoenwinkel had, waar zijn zoon tewerkgesteld was. Verzoekster voltooide secundaire studies en zou nog drie jaar studeren (gehoor, p. 9).

De Raad meent dat verweerder terecht stelt dat verzoekster in deze niet overtuigt. De bestreden beslissing wijst ook op het volgende: *“U legde verder een kopie van een in Guinee opgemaakt medisch attest voor, getuigende van het feit dat uw oudste dochter, L. F. B.(...), die momenteel in Guinee verblijft, is besneden. U legde echter geen documenten voor waaruit blijkt dat het meisje dat in het attest wordt genoemd als zijnde besneden werkelijk uw dochter is.”*

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekster geen bewijs voorlegt dat zij een oudere dochter heeft. Ter zitting verklaart zij dat zij geen geboorteakte van haar dochter zou kunnen krijgen. Verzoekster verklaart verder dat haar moeder naar het gemeentehuis ging om haar eigen geboorteakte aan te vragen en dat zij niet aan haar moeder gevraagd heeft om de geboorteakte van haar oudste dochter aan te vragen. De Raad stelt vast dat verzoekster hier geen verklaring voor geeft terwijl ze haar eigen geboorteakte bekwaam via haar moeder.

De Raad wijst op artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat stelt: *“Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat verzoekster geen bevredigende verklaring geeft met betrekking tot het gebrek aan bewijs met betrekking tot het bestaan van haar oudste dochter. Haar verklaringen zijn in dit verband ook niet samenhangend en aannemelijk.

De Raad wijst verzoekster er ter zitting ook op dat zij geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot haar huwelijk en de datum van dit huwelijk. Verzoekster stelt dat zij een islamitisch huwelijk afsloot in aanwezigheid van een imam en dat dit huwelijk plaats had in Conakry. Zij stelt dat er hierbij geen akte opgesteld werd.

De Raad stelt vast dat zij over geen informatie beschikt met betrekking tot de gebruikelijke omstandigheden van islamitische huwelijken in Guinee en of er naar aanleiding van een huwelijk akten opgesteld worden.

2.2.7.4. De verzoekende partij stelt: *“Het CGVS beschouwt dat het opvallend is, dat terwijl dat de verzoekster verklaart tegen een besnijdenis is, dat zij met de minste moeite heeft gedaan om te trachten om haar oudste dochter te beschermen tegen een besnijdenis.*

Het CGVS beschouwt in dit opzicht, dat de verklaringen van de verzoekster volgens dewelke de verzoekster dacht dat haar jongste dochter met zou worden besneden gedurende haar jeugd en dat zij dus de mogelijkheid zou gehad hebben om een andere woning te vinden met haar echtgenoot (CGVS,

p. 17) dit terwijl zij zelf verklaart vervolgens dat het niet voorzien was dat zij en haar echtgenoot zouden verhuizen, vermits de oudste dochter nog zeer long was en dat zij eveneens verklaard heeft niet gevraagd te hebben aan haar echtgenoot om Guinea te ontvluchten om haar oudste dochter behoeden van een besnijdenis, omwille van het gebrek aan financiële middelen (CGVS, p. 17).

In dit opzicht, beschouwt het CGVS dat de jonge leeftijd van de verzoekster alsook het gebrek aan financiële middelen, geen elementen vormen die het gebrek aan iedere maatregel vanwege de verzoekster rechtvaardigen, om trachten haar oudste dochter te beschermen van een besnijdenis.

Het CGVS onderstreept dat, volgens de objectieve informatie in haar bezit, duidelijk blijkt dat meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke agglomeraties en in de intellectuele milieus (waar de verzoekster toe behoort volgens het CGVS), zich kanten tegen het feit dat hun dochters besneden worden en dat deze zelfde ouders in staat zijn om de noodzakelijke condities tot stand te brengen om een dergelijke besnijdenis te voorkomen voor zolang dat hun meisjes nog minderjarig zijn (document CEDOCA, pp. 17-18).

Tenslotte onderstreept het CGVS dat de verzoekster verklaard heeft van niet op de hoogte te zijn van de mentaliteitswijzigingen in Guinea met betrekking tot deze praktijk van de besnijdenis, alsook dat er een vermindering is van effectief uitgevoerde aantal besnijdenissen, in het bijzonder te Conakry (CGVS, p. 18).

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op volgende elementen, elementen die absoluut niet in beschouwing werden genomen door het CGVS in het kader van de aanvraag tot bescherming geformuleerd door de verzoekster .

- zowel de moeder van de verzoekster en haar broers en zussen economisch totaal afhankelijk waren van de onkel van de verzoekster, dat de moeder van deze laatste heeft getrouwd in een tweede huwelijk, dit na het overlijden van haar echtgenoot ;

- de verzoekster getrouwd was met haar neef langs vaderszijde, die leefde onder het zelfde dak dan haar en dit terwijl dat ze maar 14 jaar oud was ;

- de verzoekster bevallen is van een eerste dochter, F(...) terwijl zij zelf slechts 16 jaar oud was, haar middelbare scholarteit niet had afgemaakt en niet beschikte over enige manoeuvringsmarge dan ook, levende onder het zelfde dak dan haar onkel langs vaderszijde en haar echtgenoot.

- Het is dus evident dat de verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen het CGVS beschouwt in de bestreden beslissing, niet beschikte over een werkelijke manoeuvringsmarge dat haar in staat stelde om zich te kanten tegen de besnijdenis van haar oudste dochter.

- Bovendien, en in tegenstelling tot hetgeen beweerd werd door het CGVS in de bestreden beslissing, behoort de verzoekster niet tot een intellectuele familie dat in dat geval, alle noodzakelijke maatregelen zou nemen om zich te kanten tegen de wil van één of meerdere leden van de familie om over te gaan tot de besnijdenis van een kleuter en/of een jong meisje.

- Wat dit punt betreft, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op het feit dat een intellectuele familie waarschijnlijk haar akkoord niet zou geven tot een huwelijk van een jong meisje van amper 14 jaar dat bovendien deel uitmaakt van de naaste familie.

- Dit element vormt een bewijs van het feit dat de verzoekster niet is opgegroeid in een « belichte » en intellectuele familie en dat de enige bekommernis van haar onkel, die almachtig was binnen het familiale huishouden, van te trouwen was met zijn nicht en zo snel mogelijk.

- Tenslotte, lijkt het evident dat de verklaringen van de verzoekster met betrekking tot haar eventuele wil om te verhuizen en/of van het land te verlaten, denkende dat ze over tijd beschikte hiervoor ten einde om haar oudste dochter te beschermen van een besnijdenis, kunnen met worden geïsoleerd van de algemene context van het dossier van de verzoekster.

- Inderdaad, op het ogenblik van haar bevalling van haar oudste dochter was de verzoekster amper 16 jaar oud, leefde zijn in het gezin van haar onkel dat eveneens de tweede echtgenoot was van zijn moeder, werkte met, beschikte niet over financiële middelen, noch haar echtgenoot, die werkte bij een zaak van zijn eigen vader.

- Het lijkt moeilijk, in deze condities, van te beschouwen, zoals het CGVS het nochtans doet in de bestreden beslissing, dat het opvallend is, terwijl dat de verzoekster zich gekant verklaart tegen een besnijdenis dat ze met de minste maatregel heeft genomen om te trachten haar oudste dochter te beschermen tegen een besnijdenis."

De Raad wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zijn een oudere dochter heeft. Verzoekster maakt ook haar beweerde isolatie van andere familieleden buiten haar moeder, echtgenoot en stiefvader niet aannemelijk. De Raad stelt vast dat verzoekster naar school kon gaan. Ter zitting verklaart verzoekster dit nader door te stellen dat zij reeds naar school ging voor zij bij haar stiefvader woonde en deze laatste van haar moeder hield, en haar kinderen dan ook liet doen wat zij wensten.

Wat het contact met andere familieleden, zoals haar zussen, verklaart verzoekster dat zij deze zelfs niet op familiefeesten zag daar deze feesten op weekdays plaats hadden en zij op dat ogenblik naar school ging. De Raad meent dat het weinig overtuigend is dat familiefeesten alleen op weekdays plaats zouden hebben en verzoekster er nooit aan zou kunnen deelnemen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster weinig inlichtingen verstrekt met betrekking tot de stappen die zij zou ondernomen hebben om inlichtingen te bekomen met betrekking tot (de beweerde verdwijning van) haar echtgenoot. Ter zitting stelt verzoekster dat zij alleen contact heeft met haar moeder in Guinee en deze niets weet en dat zij ook op facebook gekeken heeft, maar niets gevonden heeft. De Raad meent dat dit niet overtuigend is rekening houdend met de goede relatie die zij volgens haar verklaringen tijdens het gehoor met haar echtgenoot had (gehoor, p. 7) en het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij een geïsoleerd bestaan leidde in Guinee in de zin dat zij wat haar familie betreft slechts contact had met haar kerngezin en voor het overige alleen op school contacten had met andere personen.

2.2.7.5. Verzoekster stelt dat haar oom (stiefvader) een praktiserend muzelman is die zeer gelovig is, die het strikt opvolgen van religieuze en traditionele regels oplegde.

De Raad meent dat de verzoekende partij gelijk heeft dat het verkopen van onder meer schoenen met hoge hakken in dit verband bezwaarlijk als argument gebruikt kan worden dat dit niet het geval is temeer daar verzoekster verklaarde dat zij nooit naar de winkel gegaan is (gehoor, p. 9).

Voor het overige zijn de verklaringen van verzoekster niet overtuigend wat het strenge religieus karakter van haar oom betreft. Zij was het voorwerp van een genitale vrouwenverminking op vraag van haar oom/stiefvader, terwijl dit niet het geval was voor haar zussen omdat deze nooit deel uitmaakten van het gezin met haar stiefvader, maar voor het overige kon ze tot haar 19 jaar naar school gaan en verwachtte zij nog drie jaar naar school te gaan en kon zij vrij kiezen in dit verband (gehoor, p. 9). Verzoekster maakt alleszins niet aannemelijk dat zij moest leven in een huishouden waar haar oom alle beslissingen nam en niemand tegen hem in durfde te gaan. Ter zitting verklaarde verzoekster ook dat haar oom hield van haar moeder en hij daarom haar kinderen liet doen wat zij wilden.

2.2.7.6. De Raad stelt vast dat verzoekster zoals de meeste vrouwen in Guinee het voorwerp was van een genitale vrouwenverminking. Verzoekster maakt aannemelijk dat zij gekant is tegen de besnijdenis van haar dochter, maar voor het overige overtuigt zij op een aantal essentiële elementen van haar asielrelaas niet. Zij toont noch de datum van haar huwelijk noch dat zij reeds een eerste dochter heeft, aan. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij buiten het gezin van haar stiefvader geïsoleerd was van andere familieleden en derhalve evenals haar moeder en echtgenoot financieel totaal afhankelijk zou zijn van haar stiefvader. Haar moeder begaf zich trouwens naar haar eigen familie in Kindia. Haar echtgenoot is ook gekant tegen GVV.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij *in casu* omwille van haar mening dat zij gekant is tegen de genitale vrouwenverminking van haar in België geboren dochter het voorwerp zou zijn van uitsluiting door haar ruimere familie of maatschappelijke uitsluiting in geval van terugkeer naar Guinee.

Wat de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster betreft blijft de vraag of zij een gegronde vrees heeft omdat zij gedwongen zou kunnen worden getuigen te zijn van het lijden van haar kind, namelijk dat zij rekening houdend met de context in Guinee aannemelijk is dat zij niet zou kunnen verhinderen dat haar dochter besneden zou worden.

De verzoekende partij stelt in dit verband: *“Tenslotte, dient er te worden onderstreept dat het CGVS, aan het administratief dossier, geen enkel document dan ook voorlegt met betrekking tot de werkelijke situatie van jonge vrouwen, getrouwd binnen hun eigen familie en niet beschikkende over de middelen voor eigen overleving, die zich zouden kanten tegen de besnijdenis van hun meisje noch van de werkelijk aangebrachte hulp zowel door niet-gouvernementele organisaties en/of door de Guineese autoriteiten zelf in dergelijk geval.*

Welnu het lijkt fundamenteel van te weten, met duidelijkheid, of de verzoekster, voor haar vlucht uit Guinee, beschikte over een werkelijke bijstand van de niet-gouvernementele organisaties en/of vanwege de Guineese autoriteiten zelf in het geval dat ze zich gekant zou hebben tegen de besnijdenis van haar oudste dochter en uit wat deze bijstand zou bestaan hebben.

Men kan niet anders dan vast te stellen, dat in de huidige stand van zaken van het administratief dossier, deze vraag met kan worden beantwoord door de Raad.

Er dient dus overgegaan te worden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en injunctie geven aan het CGVS om over te gaan bijkomende instructie wat deze vraag betreft.”

De Raad wees er reeds op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid echter niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Dit geldt ook voor de Raad die oordeelt in volle rechtsmacht.

Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat veel meisjes op zeer jonge leeftijd besneden worden al dan niet met de toestemming van de ouders. De bestreden beslissing en voormelde informatie stelt dat dit in bepaalde gevallen door de ouders verhinderd kan worden. De Raad stelt vast dat drie in de Cedoca informatie (p. 17 en 18) geciteerde bronnen (een socioloog in Conakry en de hierboven reeds vermelde medische bronnen) stellen dat meer en meer ouders, voornamelijk in stedelijke context en voornamelijk intellectuelen, niet meer wensen dat hun dochter besneden zou worden en zij scheppen de voorwaarden om hen tot aan hun meerderjarigheid te beschermen.

Uit deze vermelding in de SRB dat het meer en meer ouders, voornamelijk in stedelijke context en voornamelijk intellectuelen betreft, valt niet af te leiden hoe realistisch en veel voorkomend of uitzonderlijk een dergelijke situatie van bescherming door de ouders is in de Guinese context. GVV gebeurt immers ook door of op vraag van andere familieleden tegen de zin in van de ouders.

De realiteit van de mogelijkheid van bescherming door de ouders hangt ook nauw samen met het huidige prevalentiecijfer van besnijdenissen en of dit inderdaad sinds 2005 (96%) op significante wijze gedaald is. De beschikbare gegevens in dit verband in de SRB en de bronnen waar deze SRB naar verwijst zijn niet eenduidig en duidelijk met betrekking tot een dergelijke daling en tot de mogelijkheid voor verzoekster en haar echtgenoot om een reële bescherming tegen GVV te bieden aan haar dochter tot haar meerderjarigheid zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Ook met betrekking tot het bewijs (van de datum) van het islamitisch huwelijk beschikt de Raad niet over informatie in het administratief dossier waaruit blijkt welk bewijs hiervan redelijkerwijze verwacht kan worden.

De Raad is derhalve niet in de mogelijkheid bepaalde grieven van verzoekster bij gebrek aan duidelijke informatie te onderzoeken.

De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juli 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS